

med en saadan Styrke, at Ministeriet uagtet de Betænkkeligheder, man overhovedet har havt ved at gaa ind paa væsentlige Forandringer i en saan ny Lov som Loven af 22de Marts 1867, der tilmed er bygget paa Indstillinger fra en særlig med Hensyn til Limfjordsfiskeriet nebsat Kommissiøn, ikke har været i Tvivl om, at man paa dette Punkt maatte gjøre et Tilbagekridt, hvorfor § 26 i Overensstemmelse med Kommissiøns § 33 ikkun tillader Brugen af Bøtvaad saaledes, at Baaden drages til Baadet. Derimod har det forekommet Ministeriet mere tvivlsomt, om der var tilstrækkelig Anledning til at tiltræde Kommissiøns Forslag i dens § 34, hvorefter det skal være forbudt at bruge Naleffikeri med Puls- og Bøtvaad paa visse nærmere betegnede Steder af Limfjorden. Som berørt er det ogsaa her et Tilbagekridt, der er Spørgsmaal om, og det tilmed paa et Omraade, hvor den nyere Lovgivning stadig er gaaet i Retning af Friheden. Omfanget af de saakaldte laasede Bænde, der først indførtes ved Forordning 15de December 1750 som formentlig nødvendige til Sikkring af Fiskeynglen mod Dødelæggelse, formindskedes allerede noget ved Loven af 29de Decbr. 1857 og indskrænkedes yderligere ved Loven af 4de Januar 1861, indtil endelig Loven af 22de Marts 1867 aldeles opgav Laasningen, og Loven af 25de Marts 1872, ved hvilken det er forbudt i Tiden fra 1ste Septbr. til 24de Juni at drive Naleffikeri med Nale-snurrevaad eller Puls- og Bøtvaad paa Strækningen fra Hals til Grundene Vesten for Løgstør og i Hjarbek Bugt Sønden for Birksund, kan, efter hvad Kommissiønen derom har bemærket S. 65, ikke betragtes som Vidnesbyrd om en anden Opfattelse af Lovgivningen. Dertil kommer, at et af Kommissiøns Medlemmer, Naturhistorikeren Dr. phil. Lütken, hvis Mening der, da Spørgsmaalet dreier sig om, hvad der udkræves til Fiskeynglens Bevaring, her netop synes at maatte tillægges en særlig Vægt, ikke har tiltraadt dette Forslag, idet han ikke har kunnet overbevise sig om Nødvendigheden af at kalde Slige laasede Bænde tillive igjen, ligesom det ei heller har kunnet Andet end i alt Fald stille sig noget tvivlsomt for Ministeriet, om det vil kunne have nogen særlig Betydning for Bevaringen af Fiskebestanden i hele det store Limfjordsbassin, at Puls- og Bøtvaadet holdes ud fra nogle enkelte mindre Dele af samme. Da Forslaget imidlertid af Kommissiønen, som i sin Midte tæller et Medlem fra Limfjorden, og hvis Medlemmer, der alle ere sagtyndige, have havt Leilighed til paa Stedet at undersøge og gjøre sig bekendte med Forholdene, er vedtaget med overveiende Flertal, nemlig med 5 Stemmer mod 1, da Kommissiønen, saaledes som det noksom fremgaar af den vidtløftige Motivering, lægger ganske særlig Vægt paa Forslaget, og da Kontrolloven ved Limfjordsfiskeriet, der som Medlem af den Kommissiøn, hvis Arbejde ligger

til Grund for Loven af 22de Marts 1867, udtalte sig for Ophævelsen af de laasede Bænde, nu meget bestemt har tiltraadt Vedtagelsen af det omhandlede Forslag, idet han i en ham særlig med Hensyn til dette Punkt af Ministeriet afstøket Erklæring under Henviisning til den Erfarings, han senere har indvundet, har udtalt som sin Overbevisning, at den frie Brug af Nalevaad har havt en særdeles skadelig Indflydelse paa Naleffikeriet i Fjorden, der siden 1867 skal være i stærk Aftagende, — har Ministeriet troet at burde overvinde sine Betænkkeligheder ved det nævnte Forslag, hvilket iøvrigt ogsaa vil have til Følge, at en større Overensstemmelse opnaas mellem de Regler for Brugen af Puls- og Bøtvaad, der skulle gjælde for Limfjorden og de øvrige Fjorde. Kommissiøns § 33 vil derfor gjenfindes i Lovforslagets § 27 alene med Undtagelse af en Slutningsbestemmelse, som man har ment maatte have sin rette Plads i tredje Afsnit.

Det har neppe været Meningen med Bestemmelserne i Fr. 15de Decbr. 1750 §§ 18 og 20 at tillægge Grundeierne nogen egentlig Eneret til Fiskeri med Hæltebundgarn samt Gjedde-, Aborre- og Stalleruser udfor deres Eiendomme, og i alt Fald skjønner Ministeriet ikke, at der er nogen Grund til mere at indrømme Grundeierne ved Limfjorden end ved de andre salte Bænde en saadan Eneret. Man har derfor ikke fundet tilstrækkelig Anledning til i Lovforslaget at optage Kommissiøns Forslag under § 41, der iøvrigt ei heller findes i Loven af 29de Decbr. 1857, og det saameget mindre, som Sagen i ethvert Fald er af en aldeles underordnet Betydning, idet det ommeldte Fiskeri saa godt som slet ikke drives i Fjorden.

Til §§ 37 og 38. Optagelsen af disse Paragrafer staar i Forbindelse med, at Kommissiøns Kapitel 5 er ubeladt i Lovforslaget. Ministeriet er ganske enigt med Kommissiønen i, at det almindelige Politii, hvis Pligt det ligesaa fuldt er at paafe Overholdelsen af denne som af andre Love, ikke vil være istand til uden Bistand at føre det behørlige Tilsyn med, at Fiskerne under Udøvelsen af Fiskeriet holde sig de givne Forskrifter efterrettelige. For Limfjordens Vedkommende haves der imidlertid allerede til Politiets Bistand en særlig søgaende Kontrol, der gennem en længere Virksomhed har godtgjort sit Værd og som derfor foreslaas bibeholdt ved nærværende Lov, ved hvilken man overhovedet har troet det rigtigt at indføre saa saa Forandringer som muligt i de ifølge den allerede bestaaende Lovgivning for Fiskeriet i Limfjorden gjældende Regler. Hvad de øvrige Fjorde angaar, maa man derhos formene, at den fornødne Hjælp til Lovens Haandhævelse vil kunne ydes Politiet af de lønede Bestillingsmænd, som i Overensstem-